

អនុស្សនៈនៃការយោគយល់គ្នា ស្តីពីកិច្ចសហប្រតិបត្តិការប្រចាំខែ
អំពីជួញដូរមនុស្សនៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ

យើងជាតំណាងរដ្ឋាភិបាលនៃបណ្តាប្រទេសនៅមហាអនុតំបន់មេគង្គដែលរួមមាន៖ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា សាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតចិន សាធារណរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យប្រជាមានិតឡាវ សហភាពភូមា ព្រះរាជាណាចក្រថៃឡង់ដ៍ និងសាធារណរដ្ឋសង្គមនិយមវៀតណាម ៖

ដោយមានកង្វល់យ៉ាងខ្លាំង ចំពោះទុក្ខវេទនាដែលបណ្តាលមកពីអំពើជួញដូរមនុស្ស ដែលកើតមានឡើងនៅក្នុងមហាអនុតំបន់មេគង្គ និងពីបណ្តាប្រទេសនៃមហាអនុតំបន់មេគង្គទៅកាន់តំបន់ដទៃទៀត ក្នុងពិភពលោក ។

ដោយយល់ឃើញថា ប្រការដែលមនុស្សត្រូវបានគេនាំយកទៅធ្វើជានិពន្ធជួញដូរ លក់ ទិញ ពង្រត់ រក្សាទុក និងបង្ខាំងក្នុងស្ថានភាពកេងប្រវ័ញ្ចដែលប្រឆាំងទៅនឹងសិទ្ធិជាមូលដ្ឋាន គឺជាអំពើដែលមិនអាចទទួលយកបានឡើយ ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា ភាពក្រីក្រ កង្វះលទ្ធភាពទទួលបានការអប់រំ និងវិសមភាព រួមទាំងការមិនទទួលបាននូវឱកាសស្មើគ្នាផង ជាកត្តាជំរុញឱ្យអ្នកទាំងនោះងាយរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

ដោយទទួលស្គាល់បន្ថែមទៀតថា មានទំនាក់ទំនងរវាងអំពើជួញដូរមនុស្សទៅនឹងតំរូវការផ្នែកពលកម្ម និងសេវាកម្មផ្លូវភេទបែបកេងប្រវ័ញ្ច ដែលចេះតែរីករាលដាលឡើង ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា អំពើជួញដូរ មានសភាពកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរឡើង ដោយសារតែឥរិយាបថរើសអើង នានាដោយអំពើរើសអើងក្នុងការប្រតិបត្តិនានា ក៏ដូចជាអំពើរើសអើងក្នុងគោលនយោបាយស្តីពីតួនាទីជនខ្ចីរ អាយុ សញ្ជាតិ ជាតិសាសន៍ និងការបែងចែកក្រុមមនុស្សនានាក្នុងសង្គម ។

ដោយសង្កត់ធ្ងន់ថា កុមារ និងស្ត្រី ដែលបានក្លាយខ្លួនជាជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ជាពិសេសគឺងាយទទួលរងគ្រោះថ្នាក់ ហើយត្រូវការវិធានការពិសេស ដើម្បីធានានូវកិច្ចការពារ និងសុខុមាលភាពរបស់ពួកគេ ។

ដោយមានក្តីបារម្ភ ចំពោះការជាប់ពាក់ព័ន្ធរបស់ក្រុមសមាជិកសហគមន៍ និងក្រុមឧក្រិដ្ឋជនដែលមានការចាត់តាំង ក្នុងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា ការពង្រឹងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌជាតំរូវការចាំបាច់ ក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ពីព្រោះថាវាគឺជាការផ្តល់សុវត្ថភាពយុត្តិធម៌ដល់ជនរងគ្រោះ ក៏ដូចជាការបញ្ចប់និទណ្ឌភាពរបស់ជនល្មើស ព្រមទាំងជនដ៏ទៃទៀតដែលទទួលអត្ថប្រយោជន៍ពីឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ ។

ដោយទទួលស្គាល់នូវ សារៈសំខាន់នៃការផ្ដន្ទាទោសប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងធ្វើឱ្យមានភាពសមាមាត្រទៅនឹងអំពើដែលជនល្មើសបានប្រព្រឹត្ត រួមទាំងការចេញជាបទបញ្ញត្តិ សំរាប់ការឃាត់ទុកនិងការរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ហើយនិងការចេញជាបទបញ្ញត្តិ សំរាប់ការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ជនល្មើស ឱ្យជាប្រយោជន៍ដល់ជនរងគ្រោះ ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា ការចូលរួមដោយឈរលើមូលដ្ឋានស្ម័គ្រចិត្តរបស់ជនរងគ្រោះដែលបានរំដោះរួចពីអំពើជួញដូរនេះ មានសារៈសំខាន់អាចបង្កើត, អនុវត្ត និងវាយតម្លៃ លើកិច្ចអន្តរាគមន៍ប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស និងធានាឱ្យមានការចោទប្រកាន់លើជនល្មើសជួញដូរមនុស្ស ។

ដោយទទួលស្គាល់ អំពីសារៈសំខាន់នៃតួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារគាំទ្រជនរងគ្រោះខាងផ្នែកបង្ការទប់ស្កាត់, កិច្ចការពារ ការផ្ដន្ទាទោស ការជួយសង្គ្រោះ ការធ្វើមាតុភូមិនិវត្ត ការស្តារនីតិសម្បទា និងការធ្វើសមាហរណកម្ម ព្រមទាំងការគាំទ្រដល់ការឆ្លើយតបឱ្យមានការពង្រឹងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា រដ្ឋាភិបាលនៃអនុស្សរាជ្យនេះ ប្រកាន់យកនូវវិធានការឱ្យបានជាអតិបរមាតាមដែលធនធានខ្លួនមាន ជាលក្ខណៈបុគ្គល (របស់ប្រទេស) និងតាមរយៈជំនួយ និងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការអន្តរជាតិ ដើម្បីធ្វើឱ្យសំរេចឱ្យបានប្រសើរឡើងនូវការប្តេជ្ញាចិត្ត ដែលទទួលស្គាល់ដោយអនុស្សរាជ្យ តាមរយៈមធ្យោបាយសមស្របទាំងអស់ ។

ដោយរំលឹកឡើងវិញនូវ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាសកលស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស ជាពិសេសមាត្រាទី៤ ដែលបានចែងថា " គ្មានជនណាម្នាក់ត្រូវស្ថិតក្នុងទោសភាព ឬស្ថិតក្នុងភាពជាអ្នកបម្រើដាច់ថ្លៃឡើយ ។ ទោសភាព និងទោសពាណិជ្ជកម្មត្រូវហាមឃាត់ ទោះតាមទម្រង់ណាក៏ដោយ ។ "

ដោយក្តីកោតសរសើរ ដល់ប្រទេសក្នុងមហាអនុតំបន់មេគង្គទាំងឡាយណាដែលបានផ្តល់សច្ចាប័នលើ
និង/ឬ សុំចូលជាសមាជិក នៃឧបករណ៍ច្បាប់អន្តរជាតិសំខាន់ៗ ដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស
និងទាក់ទងទៅនឹងការកេងប្រវ័ញ្ចមនុស្ស ដែលរួមបញ្ចូលមាន :

- អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិប្រឆាំងនឹងឧក្រិដ្ឋកម្មឆ្លងដែន និងពិធីសាររបស់អនុសញ្ញានេះ
ស្តីពីការទប់ស្កាត់ ការបង្ក្រាប និងការផ្ដន្ទាទោសអំពើជួញដូរមនុស្ស ជាពិសេសស្ត្រី និងកុមារ ។
- អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីការលុបបំបាត់រាល់ទម្រង់នៃការរើសអើងប្រឆាំងស្ត្រីភេទ ។
- អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ និងពិធីសាររបស់អនុសញ្ញានេះ ស្តីពីការលក់ដូរកុមារ
ពេស្យាកម្មកុមារ អំពើអាសអាភាសលើកុមារ និង ពិធីសារស្តីពីការពាក់ព័ន្ធរបស់កុមារ
ទៅក្នុងជំលោះប្រដាប់អាវុធ ។
- អនុសញ្ញាអង្គការពលកម្មអន្តរជាតិស្តីពីពលកម្មដោយបង្ខំ (លេខ២៩ និង ១០៥)
- អនុសញ្ញាអង្គការពលកម្មអន្តរជាតិ (លេខ១៨២) ស្តីពីការហាមឃាត់ និងការចាត់វិធានបន្ទាន់ ដើម្បី
លុបបំបាត់រាល់ទម្រង់ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនៃពលកម្មកុមារ ។

ហើយនិងលើកទឹកចិត្តដល់បណ្តាប្រទេសទាំងឡាយណាដែលពុំទាន់បានផ្តល់សច្ចាប័ន និង/ឬ ចូលជាសមាជិក
លើឧបករណ៍អន្តរជាតិទាំងអស់នេះ សូមឱ្យធ្វើការចូលជាសមាជិកលើឧបករណ៍អន្តរជាតិទាំងនេះ
ឱ្យបានយ៉ាងឆាប់បំផុត តាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។

ដោយអះអាងឡើងវិញថា សារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍ជាអនុសាសន៍ និងការណែនាំរបស់អង្គការសហ
ប្រជាជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស និងអំពើជួញដូរមនុស្សដែលមាននៅក្នុងរបាយការណ៍របស់
ឧត្តមស្នងការអង្គការសហប្រជាជាតិ នៅឆ្នាំ ២០០០ ដែលបញ្ជូនទៅក្រុមប្រឹក្សាសេដ្ឋកិច្ចនិងសង្គមរបស់
អង្គការសហប្រជាជាតិ ។

ដោយអះអាងឡើងវិញថា ដោយមានការផ្ដួចផ្ដើមគំនិត និងការប្តេជ្ញាចិត្តថ្នាក់តំបន់លើការប្រយុទ្ធប្រឆាំង
នឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

ដោយស្វាគមន៍ ចំពោះអនុស្សរណៈនៃការយោគយល់គ្នាឈានមុខគេ រវាងកម្ពុជា-ថៃ ស្តីពីកិច្ចសហការទ្វេ

ភាគីដើម្បីលុបបំបាត់អំពើជួញដូរស្រ្តី និងកុមារ និងការជួយដល់ជនរងគ្រោះពីអំពើជួញដូរមនុស្ស (២០០៣) និងរាល់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរៀបចំកិច្ចព្រមព្រៀងទ្វេភាគីប្រហាក់ប្រហែលគ្នា ដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស នៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ ។

ដោយស្មោះត្រង់ ចំពោះសារសំខាន់នៃបណ្តាកិច្ចព្រមព្រៀងទ្វេភាគី ដូចជា អនុស្សរណៈយោគយល់គ្នាលើកិច្ចសហប្រតិបត្តិការនៃការប្រើប្រាស់ពលកម្ម រវាង ថៃនិងកម្ពុជា រវាងថៃនិងសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតឡាវ និងរវាងថៃនិងសហភាពមីយ៉ាន់ម៉ា ក្នុងការលើកស្ទួយសុវត្ថភាព សណ្តាប់ធ្នាប់ការគ្រប់គ្រងល្អលើទេសន្តរប្រវេសន៍ ដោយហេតុថា វិធានការនេះ គឺបំរើដល់ការកាត់បន្ថយតំរូវការសេវាកម្មទេសន្តរប្រវេសន៍ខុសច្បាប់ ដែលផ្តល់ឱកាសឱ្យ ក្រុមជួញដូរមនុស្ស ។

មេធាវីស្រី ពេញលេញថា អនុស្សរណៈនេះ បង្ហាញពីឆន្ទៈនយោបាយបន្តរបស់រដ្ឋាភិបាលប្រទេសទាំងបួនដើម្បីសហការប្រឆាំងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។ ហើយ

ដោយអំពាវនាវ ដល់បណ្តាប្រទេសនៅក្រៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ ឱ្យចូលរួមជាមួយនឹងបណ្តាប្រទេសយើងដើម្បីធ្វើការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

អាស្រ័យហេតុនេះ យើងសូមប្តេជ្ញាចិត្តជាឱឡារ្យក អនុវត្តលើសកម្មភាពដូចខាងក្រោម :

I -វិស័យគោលនយោបាយ និងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ (ថ្នាក់ជាតិ និងអន្តរជាតិ) :

១-លើកទឹកចិត្តដល់ ការប្រើប្រាស់និយមន័យនៃអំពើជួញដូរមនុស្សដែលមានចែងនៅក្នុង ពិធីសារស្តីពី ការបង្ការ ការបង្ក្រាប និងការជួសជុលជនល្មើស ជាពិសេសស្ត្រី និងកុមារ ដែលពិធីសារនេះ គឺជាការ បំពេញបន្ថែម លើអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីឧក្រិដ្ឋកម្មឆ្លងដែន ដែលមានអង្គការចាត់តាំង ។

២-រៀបចំ ផែនការសកម្មភាពជាតិប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្សគ្រប់រូបភាព ។

៣-ធ្វើការឆ្ពោះទៅ បង្កើត និងពង្រឹង គំណែនាំកម្មាធិការជាតិពហុវិស័យស្តីពីអំពើជួញដូរមនុស្ស ដែល មានតួនាទីសំរាប់សំរួលដល់ការអនុវត្តផែនការសកម្មភាពជាតិ និងរាល់បណ្តាភិក្ខុអន្តរាគមន៍ប្រយុទ្ធ ប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

៤- បង្កើតយន្តការ ដើម្បីពង្រឹងកិច្ចសហការថ្នាក់តំបន់ និងការផ្លាស់ប្តូរព័ត៌មាន ព្រមទាំងតែងតាំង ក្រុមការងារបង្គោលថ្នាក់ជាតិ ដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

៥-ធ្វើឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើងដល់ កិច្ចសហប្រតិបត្តិការថ្នាក់តំបន់ ប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ជាពិសេសតាមរយៈ កិច្ចព្រមព្រៀង ទ្វេភាគី និងពហុភាគី, ហើយនិង

៦-ពង្រឹង កិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាមួយនិង រដ្ឋាភិបាលនានា អង្គការអន្តរជាតិ និងអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ដើម្បីការប្រយុទ្ធ នឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

II - វិស័យក្របខ័ណ្ឌច្បាប់ ការអនុវត្តច្បាប់ និងយុត្តិធម៌ :

៧-អនុម័ត និងអនុវត្ត ច្បាប់សមស្របប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ឱ្យបានឆាប់តាមដែលអាច ធ្វើទៅបាន ។

៨-អនុម័ត គោលការណ៍នាំសមស្រប និងផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលដល់មន្ត្រីពាក់ព័ន្ធ ដើម្បីកំណត់

អត្តសញ្ញាណជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សឱ្យបានរហ័ស និងត្រឹមត្រូវ និងដើម្បីធ្វើឱ្យប្រសើរ
ឡើង ដល់ការស៊ើបអង្កេត ការចោទប្រកាន់ និងដំណើរការរបស់តុលាការ ។

៩-ស៊ើបអង្កេត ចាប់ខ្លួន ចោទប្រកាន់ និងផ្ដន្ទាទោស ជនល្មើសដែលប្រព្រឹត្តអំពើជួញដូរមនុស្ស
ឱ្យស្របទៅតាមច្បាប់ជាតិ ។

១០-បង្កើតឱ្យមាន ជំនួយខាងផ្នែកច្បាប់ដល់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស និងការផ្តល់ព័ត៌មាន
ជាភាសា ដែលជនរងគ្រោះអាចយល់បាន ។

១១-បង្កើតឱ្យមាន កិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាក់លាក់ និងមានប្រសិទ្ធភាព ក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ
ដើម្បីលុបបំបាត់និរន្តរភាពរបស់ជនល្មើស និងផ្តល់យុត្តិធម៌ដល់ជនរងគ្រោះ ។

១២-ពង្រឹង កិច្ចសហប្រតិបត្តិការឆ្លងដែនក្នុងការអនុវត្តច្បាប់ជាមួយនឹង បណ្តាប្រទេសទាំង៦
នៃមហាអនុតំបន់មេគង្គ ដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងអំពើជួញដូរមនុស្ស តាមរយៈដំណើរការរបស់
ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ។

១៣-ផ្តល់នូវ ការគាំទ្រផ្នែកបុគ្គលិក និងថវិកាចាំបាច់ ដល់សមត្ថភាពឆ្លើយតបលើបញ្ហាជួញដូរមនុស្ស
នៅក្នុងចំណោមអាជ្ញាធរជាតិអនុវត្តច្បាប់ ។

១៤-ជំរុញឱ្យមាន កិច្ចព្រមព្រៀងទ្វេភាគី ឬពហុភាគី ក្នុងចំណោម ប្រទេសទាំង៦ នៃមហាអនុតំបន់មេគង្គ
ដើម្បីជួយគ្នាទៅវិញទៅមក នៅក្នុងដំណើរយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ។

III. វិស័យការងារ ការស្តារនីតិសម្បទា និងការធ្វើសហប្រតិបត្តិការ :

១៥-លើកកម្ពស់ ដល់ការយល់ដឹងជ្រាលជ្រៅលើបញ្ហាជនខ្ចីរ និងកុមារ លើគ្រប់វិស័យពាក់ព័ន្ធទៅនឹង
ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

១៦-ធានាថា ជនដែលត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណថាជាជនរងគ្រោះដោយសារអំពើជួញដូរមនុស្ស
នឹងមិនត្រូវឃុំខ្លួនដោយអាជ្ញាធរអនុវត្តច្បាប់ឡើយ ។

១៧-ផ្តល់ដល់ ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សគ្រប់រូប នូវជីវិត ជំនួយខាងផ្លូវកាយ ចិត្តសាស្ត្រ សង្គម ផ្លូវច្បាប់ ការអប់រំ និងជំនួយខាងផ្នែកថែរក្សាសុខភាព ។

១៨-អនុម័ត គោលនយោបាយ និងយន្តការ ដើម្បីការពារ និងទ្រទ្រង់ ដល់អ្នកដែលត្រូវបានគេជួញដូរ ។

១៩-ពង្រឹង សមត្ថភាពមន្ត្រីស្ថានទូត និងស្ថានកុងស៊ុលនានា ដើម្បីធានាថា ពួកគេអាចជួយដល់ ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស កាន់តែមានប្រសិទ្ធភាពឡើង ។

២០-ធានាឱ្យមាន កិច្ចសហប្រតិបត្តិការឆ្លងដែនប្រកបដោយសុវត្ថភាព លើការបញ្ជូនត្រឡប់វិញ របស់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស, ដោយរួមបញ្ចូលកិច្ចទ្រទ្រង់នានា ដើម្បីធានាសុខមាលភាព របស់ពួកគេ ។ ហើយនិង

២១-ធ្វើការរួមគ្នា ដើម្បីសម្រួលការស្តារនីតិវិធី និង ការធ្វើសមាហរណកម្មជនរងគ្រោះ ដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ប្រកបដោយជោគជ័យ និងការទប់ស្កាត់ពួកគេកុំឱ្យធ្លាក់ខ្លួន ទៅក្នុង ការជួញដូរជាថ្មីទៀត ។

IV- ផ្នែកវិធានការបង្ការទប់ស្កាត់ :

២២-អនុម័ត វិធានការកាត់បន្ថយភាពងាយរងគ្រោះ រួមមាន: ការគាំទ្រកម្មវិធីកាត់បន្ថយភាពក្រីក្រ, ការបង្កើនឱកាសផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច, ការធានាលទ្ធភាពទទួលបានគុណភាពខាងការអប់រំ, និង ការបណ្តុះបណ្តាលមុខជំនាញ, និងការផ្តល់ឯកសារចាំបាច់ខាងផ្លូវច្បាប់សំរាប់ការបញ្ជាក់អត្តសញ្ញាណ រួមមាន លិខិតកំណើតជាដើម ។

២៣-គាំទ្រ ការបង្កើតបណ្តាញសហគមន៍ការពារទប់ស្កាត់ និងឃ្លាំមើល ដើម្បីធ្វើការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងផ្តល់អន្តរាគមន៍មុនដំបូងដល់ជនដែលប្រឈមមុខនឹងគ្រោះថ្នាក់ ។

២៤-លើកកម្ពស់ ការយល់ដឹងជាសាធារណៈនៅគ្រប់លំដាប់ថ្នាក់ទាំងអស់ ទាំងភាពគ្រោះថ្នាក់ និង ផលប៉ះពាល់ជាអវិជ្ជមាននៃអំពើជួញដូរមនុស្ស និងជំនួយដែលមានដល់ជនរងគ្រោះ ។ ការលើកកម្ពស់

ការយល់ដឹង គឺធ្វើឡើងរួមមាន តាមរយៈយុទ្ធនាការ ផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មានជាសាធារណៈ និងការតស៊ូមតិ ។

២៥-អនុវត្ត ច្បាប់ការងារជាតិ ដើម្បីការពារសិទ្ធិរបស់កម្មករទាំងអស់ ដោយផ្អែកទៅលើ គោលការណ៍ នៃភាពគ្មានការរើសអើង និង សមភាព ។

២៦-លើកទឹកចិត្ត ដល់បណ្តាប្រទេសទទួលនូវអំពើជួញដូរមនុស្ស រួមទាំងប្រទេសនៅក្រៅ មហាអនុតំបន់មេគង្គ. ដើម្បីអនុវត្តឱ្យបានលើច្បាប់ជាតិដែលពាក់ព័ន្ធ ដើម្បីកាត់បន្ថយ ការកេងប្រវ័ញ្ច លើមនុស្ស ដែលបង្កើនកំលាំងឱ្យមានការបន្តនូវតំរូវការងារជួញដូរមនុស្ស. ហើយនិង ដើម្បីបង្ក្រាប បទឧក្រិដ្ឋជួញដូរស្ត្រី និងកុមារ តាមរយៈកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរវាងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ហើយនិង

២៧- បង្កើន កិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាមួយវិស័យឯកជន ជាពិសេស ឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ និងកំសាន្តនានា ដើម្បីធ្វើឱ្យវិស័យទាំងនេះ ប្រកាន់យកតួនាទីសកម្ម ក្នុងការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹង អំពើជួញដូរមនុស្ស ។

V- ផ្នែកយន្តការសំរាប់ ការអនុវត្តន៍ តាមបាន និង វាយតម្លៃ លើអនុស្សនៈនៃ ការយោគយល់គ្នានេះ ៖

២៨-បង្កើត ផែនការសកម្មភាពប្រយុទ្ធប្រឆាំងអំពើជួញដូរអនុតំបន់ដំបូងមួយ សំរាប់ឆ្នាំ ២០០៥- ២០០៧ និងប្រមូលផ្តុំនូវកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងចាំបាច់នានា ដើម្បីអនុវត្តឱ្យបានពេញលេញ លើផែនការនេះ ។

២៩- បង្កើត នីតិវិធីនានា សំរាប់ការប្រមូលនិង វិភាគទិន្នន័យ និងព័ត៌មាន អំពីករណីជួញដូរមនុស្សនានា និងធានាថា យុទ្ធសាស្ត្រប្រយុទ្ធប្រឆាំងការជួញដូរមនុស្ស ត្រឹមត្រូវផ្អែកទៅលើការសិក្សាស្រាវជ្រាវ បទពិសោធន៍ និងការវិភាគ ដែលមានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវ និងថ្មីៗ ។

៣០-បង្កើតឱ្យមាន ប្រព័ន្ធពិនិត្យតាមដានលើការអនុវត្តន៍ផែនការសកម្មភាព ដើម្បីវាយតម្លៃលើ ស្ថានភាពនៅពេលបច្ចុប្បន្ន និងការរីកចម្រើននៃប្រទេសនីមួយៗនៅក្នុងការអនុវត្តលើការប្តេជ្ញាចិត្ត ដែលមាននៅក្នុងអនុស្សនៈនេះ ដោយរួមមាន ជាអប្បបរមា ការពិនិត្យតាមដាន

នៅឯកិច្ចប្រជុំមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់ (SOM) ប្រចាំឆ្នាំ ។

៣១-ពិនិត្យឡើងវិញ លើការអនុវត្តផែនការសកម្មភាព និងអនុម័តផែនការសកម្មភាពអនុតំបន់ថ្មី តាមរយៈកិច្ចប្រជុំថ្នាក់ក្រសួងនៃបណ្តាប្រទេសនៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ នៅចុងឆ្នាំ ២០០៧ ។

៣២-បង្កើត ក្រុមការងារជាតិដើម្បីសហប្រតិបត្តិការជាមួយនិងលេខាធិការដ្ឋាន COMMIT (កម្មវិធីអន្តរភ្នាក់ងាររបស់អង្គការសហប្រជាជាតិប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស នៅមហាអនុតំបន់ មេគង្គ UNIAF) និង ជាមួយបណ្តាដៃគូដទៃទៀត ។

៣៣-អញ្ជើញ ភ្នាក់ងារមូលនិធិរបស់រដ្ឋាភិបាល ព្រមទាំង ភ្នាក់ងារពាក់ព័ន្ធនានារបស់ អង្គការសហប្រជាជាតិ និង បណ្តាអង្គការអន្តររដ្ឋាភិបាល អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល និងផ្នែកឯកជន ដើម្បីផ្តល់ជំនួយហិរញ្ញវត្ថុ សំភារៈ និងបច្ចេកទេស ដើម្បីទ្រទ្រង់កិច្ចប្រឹងប្រែងរបស់រដ្ឋាភិបាល នៃបណ្តាប្រទេសនៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ ក្នុងការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្សរបស់ពួកគេ ដោយរួមមាន ការអនុវត្តន៍អនុស្សរណៈនេះ និងផែនការសកម្មភាពខាងមុខ ។ ហើយនិង

៣៤-ទទួលស្គាល់ថា ការធ្វើវិសោធនកម្មនានាលើអនុស្សរណៈនេះ គឺអាចធ្វើទៅបាន នៅពេលអនាគត, រដ្ឋាភិបាលនានាកំណត់ពីដំណើរការខាងក្រោមក្នុងការធ្វើវិសោធនកម្មលើអនុស្សរណៈនេះ : (១) ប្រសិនបើមានរដ្ឋាភិបាលនៃប្រទេសបួន ក្នុងចំណោមប្រទេសទាំងប្រាំមួយ ដែលបានចុះហត្ថលេខា ខាងក្រោម ជឿជាក់ថា អនុស្សរណៈនេះ គួរតែត្រូវកែប្រែ ហើយផ្តល់ព័ត៌មានទៅលេខាធិការដ្ឋាន ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ពេលនោះ នីតិវិធីនៃការពិគ្រោះយោបល់នឹងត្រូវធ្វើឡើងដោយលេខាធិការដ្ឋាន ដោយរបៀបសមស្របទៅវិញទៅមក ។ (២) គោលបំណងនៃនីតិវិធីនេះ ត្រូវឱ្យមានសំណើលើ ការកែប្រែលើអនុស្សរណៈ ។ (៣) ការកែប្រែណាមួយលើអនុស្សរណៈនេះ ត្រូវមានការយល់ព្រមជា ឯកច្ឆ័ន្ទដោយរដ្ឋាភិបាលរបស់ប្រទេសទាំងប្រាំមួយ ហើយការយល់ព្រមរបស់រដ្ឋាភិបាលរបស់ប្រទេស នីមួយៗ ត្រូវបញ្ជូនទៅលេខាធិការដ្ឋានជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ។

ធ្វើនៅ យ៉ាងហ្មួន នៅថ្ងៃទី ២៩ ខែតុលា ឆ្នាំ ២០០៤ ។

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

(អ៊ុច សំហេង)
រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច អតីតយុទ្ធជន
និងយុវនីតិសម្បទា

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃសាធារណរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យប្រជាមានិតកម្ពុជា

(Somphanh Phengkhammy)

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងការងារ និងសេដ្ឋកិច្ច

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

(Wanlop Phloytabtim)
លេខាធិការអចិន្ត្រៃយ៍
ក្រសួងអភិវឌ្ឍន៍សេដ្ឋកិច្ច និងសង្គម

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតកម្ពុជា

(Huang Qingyi)
អនុគណៈកម្មាធិការជាតិ សំរាប់កុមារ
និងស្ត្រី ដែលស្ថិតនៅក្រោមក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃសហភាពមីយ៉ាន់ម៉ា

(វ៉ង់សេនីយ៉ាងក Tin Hlaing)

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃ

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃសាធារណរដ្ឋសង្គមនិយមវៀតណាម

(ឡេត្យេមសេនីយ៉ា ទៅ Le The Tiem)
អនុរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសន្តិសុខសាធារណៈ